

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Hétfő

45. szám.

Pest, június 11-kén 1849.

E lap megjelenik minden nap estve, vasárnapot kivéve.

Előfizetés mai naptól december végeig Budapesten házhordással 5 fr., vidékre postán borítékban 6 fr. p. p.

Hónapos előfizetés csak helyben, s a hónap első napjától kezdve fogadtatik el.

Előfizetheti helyben a kiadóhivatalban (Országut Kunvalderház) és minden postahivatalnál.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp.

Egyes szám ára 3 kr. pp.

Bécs bombázatója a dölyfős Windisgraetz, Welden az európai reputációval bíró general egymásután földig aláztattak le a magyar szuro nyok előtt.

Hátra van, hogy Lengyelország gyilkosa, a vén Paskevics hajljon még előttünk, s ismerje meg azon népet, mely elhatározva van magát a legutolsó emberéig védeni.

Ha mi a jelen alkalommal a cultusminis- ternél hivatalt keresnénk, abbeli reményünket, hogy Paskevics herceget is megverjük, az irás követ- kező szavaira alapítanók:

Isten a gyengéket választá, hogy az erősek megaláztassanak.

Im: herceg Paskevics beköszöntő beszéde a magyarokhoz:

„Magyarország lakosai!

Törvényes királytok fölhívására, ki az én fenséges uram segélyét igénybe vette, az én pa- rancsnokságom alatt álló hadseregek az austriai- akkal egyesültek, a törvényes rendnek helyre- állítására, mely hazátokban a lázadás fegyverei által erőszakosan fölforgattatott.

A lázadás vezetői, kik köré csakhamar min- den országból seregettek kalandorok, a ti boldog- talan elámittatásokat személyes czéljaikra hasz- nálják föl. Azok ármányai titeket hitszegésre ve- zettek.

Mindazonáltal a császár, az én uram, nem hi- heti, hogy a nemzet többsége ősi erényét, vele- született ragaszkodását királyai dynastiája irá- nyában, megtagadhatná.

A dicső emlékezetű Ferencz császárnak, Fer- dinand császárnak barátja, I. Ferencz József ki- rályotoknak barátja és szövetségese az, ki általam hozzátok járul és kér, hogy büntetésre méltó tévelygésekből térjete vissza a becsület a hü- ség és kötelesség ösvényére.

Az orosz hadsereg nem mint ellenség lép be országotokba, hanem királyotok fölhívására vonul oda be. Ha ti azt ellenség gyanánt fogadjátok, érezni fogjátok vakmerőségetek következményeit.

Birjanak titeket ezen intéseim megbánásra és hódolásra, hogy ez által egy véres háborunak nyomorai is elkerültessenek. Ez az én legfensége- sebb uramnak szives kívánata.

Varsó, majus — június 1849.

Paskevics m. k.
crivani gróf, varsói herceg,
tábornagy a császári muszka
hadsereg fővezére.

Midőn először hallottuk, hogy maga jó sze- mélyesen ő exellentiaja a rokkant vitéz War- schatszki herceg, megvalljuk meglepettünk.

Muszkaország, midőn Paskevics nevével szó- lott ügyeink közzé, azt látszott kijelenteni, hogy erejének egész nagyságát akarja a mérlegbe vetni.

Elgondolható ugyanis, hogy Muszkaország legünnepeltebb generalja nyolczvan vagy száz- ezer emberen alól meg sem mozduland kényelmes lakhelyéből.

Ugy gyanítható azonban az idézett okirattól, hogy Paskevics parancsnoksága alatti, s Lengyel- országban fekvő seregeiből csak segéd csapatokat szándékozik küldeni.

Épen úgy, mint az oláhországi parancsnok Lüders tábornok, midőn Puchnernek Bem ellen küldött mintegy öt hat ezer muszkát.

Valószínűleg úgy lesz most is Paskevics, mint varsói kormányzó, azon katonai parancsnok, ki északi határainkhoz legközelebb esik. Ő is mint Luders, ki Erdélyhez legközelebb táborozott, majd küldend az osztrákok gyámolítására nem ugyan többé csak néhány ezret, hanem egy ne- hány tizezret, kikkel meggyülhet a bajunk, de kikkel azért meg fogunk mérközhetni.

Austria maga sem meri drága muszka szom- szédjának segítségét teljes mértékben igénybe venni. Jól tudván a ma híres közmondást: Pejor medicina morbo.

A bécsi lapok június 5-dikéről telve vannak, hogy a muszkák e hó elejétől fogva Pozsonyba vannak.

Elmondják, hogy táborukat a város kelet északi szélén ütötték fel, sőt hogy már 4-dikén helyöket elhagyva, a Csallóköz szigetén előre is nyomultak volna.

Leirják egész körülményességgel mint jöttek be a városba e sergek, mint rémült meg a nép, s hogy először mindnyájan, nagyá kicsinye bezár- kozott, s csak később mert egy két lakos az ab- laksn kinézni, míg végre a muszkák illendő és udvarias magok viselete által a lakosok szívét e-

gészen magokhoz ragadák, s Posony soha kec- vesebb vendégeket nem fogadott falai között, mint most a muszkákat.

Posony s Pest egymástól hermetice el vannak zárva, ők sem eresztenek senkit hozzánk, mi sem eresztünk hozzájuk semmit.

Ugy hogy ez uttal mindamellett, hogy a bé- csi lapok olly körülményes tudósításokat hoznak, az ember csak kötve hiszi az egész muszka his- tóriát.

Főképen, midőn ugyanezen lapokban, ugyan, azon rovatokban illyesmiket is olvasunk:

Hogy Kossuth nagy pompával bejövén Pestre, szent István palástját magára vette, és a városhá- za erkélyéről a néphez lázzító beszédet tartott.

Hogy Kossuth lábainál volt a szent korona zártszekrénye is, de hogy nem merték kinyitni, mert valószínűleg e drága ékszer a debreczeni rebellisek még januárban elsikkasztották.

S végre, hogy Kossuth nem érezvén magát Pesten biztosan, negyvennyolcz órai itt mulatása után visszament Debreczenbe.

Mind ezek sült bolond beszédek. Mind otrom- ba hazugságok.

De a bolond ember is mond néha okosat, a hazug is ejthet tévedésből egy igaz szót.

Azért erősen nem tartozik a lehetlenségek közé a tudósítás első része, hogy a muszkák még is valóban Posonyban vannak.

Amnestia.

Halljuk, hogy tegnap a ministeri tanácsban arról levén szó, ha a kormány terjesszen-e elő a ház elébe közböcsánati törvényjavaslatot vagy nem, a határozat oda ment volna ki, hogy illye- tén rendszabály a jelen körülmények között, nem javallható.

Ha valaki e világon, akkor mi vagyunk az, kik a kivégeztésekben örömet nem találunk.

Mindamellett minket a végtelenségig bo- szantana az, ha az ország olly oktalanul nagylel- kü tudna lenni, hogy a hazaárulók, kiknél gazabb és szemtelenebbül elvetemedett fajt az emberiség nem ismer, egész biztosággal köztünk felemelt fővel s hihetőleg gunyosolyok között hetykén, tartózkodás nélkül járhatnának.

Mert nem kell a mi hazaárulóinkat ösz- szetéveszteni a külföldről ismert politikai pártok embereivel.

A francia legitimista, ultraroyalista hazáját nem szünt meg szeretni soha.

És soha senki ezektől nem tagadta meg a nevet, hogy ők francziák.

De a mi hazaárulóink. Ezek a külföldnek, az osztráknak béres szolgálói.

Nyomoru vak eszközei olly külföldi hatalomnak, melly elhatározta, e nemzetet gyalázatos áru-lással az élők sorából kitérölni.

Ezen emberek nyájás olvasó nem politicalai bünösök, kiket szigoruan üldözni s kiknek vérént ontani tiltaná az europai művelt szokás.

Ezen emberek felbérelt bravok, Fiesco szerencsencsei, kik rokonaik, testvéreik és atyokfiat el-áruják s az egész nemzet végső kiirtására undorító készséggel oda szegődnek segédkezet nyujtani.

Más országok körülményei olyanok, hogy a mieinkhez hasonló elvetemült áru-élők ottan teljes lehetlenek.

Francia nem lehet, ki pénzért oda dolgozzék hogy Oroszország jöjjön át a Rajnán, irtsa ki a nemzet művelt vagyonos, s szabadságszerető osztályát, mert ez képtelenség.

A mi hazánk, mivel kisebb, ki van téve a szomszéd országok felolvasztó erejének. De nem szeretjük-e azért hazánkat bizonyosan még jobban, mint a francziák?

Miből következik az ellenkező, hogy azon elvetemültek, kik e szorongatott hazát az ellenségnek eladni akarják, olly szörnyeteg véteksuly alá esnek, millyenről más nemzeteknek fogalmuk nincsen.

Neveltséges dolog tehát és hazugság azoknak állítása, kik az amnestiát azért pártolják, mert a politicalai bünösök üldöztetése a legkifejedtebb terrorismus.

Nem kell szántsándékosan összetéveszteni az eszméket.

Mert hiszen nálunk is vannak bőven giron-disták, de senki ezekről nem csak úgy nem szó-lott, mint kik büntetésre érdemesek volnának, de az sem tagadtatott, hogy ezen emberek azért ne volnának tiszta érzelmű hazafiak.

De Havas, Babarzi, Vida, Inkei, Zichi Ferencz, Szirmai girondisták e?

Csak elvben különböznek-e mi tőlünk, vagy valóságosan kimutatták, hogy a hazát megvetik, ellene esküsznek, bért fogadnak el a külföldtől s szövethoznak a nemzet végső kiirtására, segédkezet nyujtanak, hogy a magyart az osztrák birodalom elnyelje s magába felolvassza.

Valljon csak egy királyválasztási párt alakját veszik fel mostani viszonyaink? midőn a nemzet kétfelé válván, egyike ide, másika amoda vonz, mint hajdani napjainkban?

Nem ugy van. A nemzet egy tömegben harc-zol az elnyeléssel fenyegető külföld ellenében.

Nem politicalai pártok tehát ők, hanem egyes elvetemült szolgálékek, kik, csak hogy bért lás-sanak, a lelki vakságnak s megromlottságnak hi-hetlenül feligázott fokozatával tört döfnek a nem-zet szívébe.

A tekintetes magyar tudós tár-saság!

Beszéd volt egy körben, mit mivel a néme-tek alatt a tudós társaság?

Felelet. Egy tudós tag egy darab rezet talált egy ócska vasakat áru-élő zsidó zsibvásárosnál.

És az academia elhatározta, hogy más nem lehetet, mint retour jegy az athenei amphitheatrumba.

És e felfedezés után nagy pietással várták a csendes időket, midőn az academia ismét beszéd-heti kinlevő tőkeitől a kamatokat, s akkor a tár-saság a tudós Európa előtt a magyarnak olly hirt s dicsőséget szerzend, melly fel fogna érni veszte-ségével, ha az ellenség az országot teljesen le-győzné.

Azonban jó az a Debreczen, az ember ott so-kat tanulhat.

A tudósok mondják, mint illik, kardosan és chapeau-bas a dicső felfedezéssel kijöttek Szol-nokba a közlegő magyar kormányt a nevezetes archeologiai maradvánnyal meglepni.

És mutatják a czimlapot.

A Debreczenből érkezők azonban egymás sze-mébe néznek s nevetnek mondván:

„Retour jegy a ménkübe. Hiszen illyen jegye-ket Debreczen városa szokott osztani azon elnyo-morodott embereknek, kik másképen nem élhet-vén, kénytelenek koldulni.

E jegy a megkülönböztető jel, a kiváltságos és patentatus, s a csak műkedvelő koldusok között.

Vincze a tudóstársaság még tudós szolgá-ja, mondják, a kudarcot annyira szívére vette, hogy tegnap estére egymásután háromszor agyon-lötte magát. (A pisztolyokat az aranykéz vendég-lőből hozatván.)

A Károlyi huszárok a kormányzó Pestre jöt-tekor a mezőn katonai tisztelegéssel fogadák az érkezőt.

A kormányzó a legényeknek 200 pf. küldött, de azok elhatározzák, hogy az összeget a sérült honvédeknek ajándékozzák.

Éljenek!

Berde Móses, ki ellen mi többször gya-núsítólag felszóltunk, de ki azért a nem rég mult időben irtóztató botrányra kormánybiztosnak nevezetett ki Erdélybe, Háromszéken e következő beszédet mon-dotta, midőn Puchner a gubernium utján a hatóságokat az unbedingte Unterwerfung-ra felszólitotta, s az ismeretes olmutzi pro-clamatiókat minden felé megküldötte.

Szabad vagyok! Szabad, mint helvézia sassa. Keblem kettős szívkaraján szabadon cserg keresztül vérem, mint szikla oromról lehullámzó szüz patak.

Szabadon szólok hát mint szoktam uraim önökhöz.

A szabadság harcza fölött békenemtő szokott

mosolyogni szeliden. Harczok után békét kell óhajtani minden hon és nemzet boldogságát óhajtó polgárnak. A béke olajága egy nemzet fölött legszebben virít.

Hiszem és vallom, miszerint keblében e te-remnek is, nincs — s nem is lehet — senki, kinek kebelében a béke tiszta óhajtása ne dobogna.

Békét óhajtok én is, békét, mert akarom, hogy nemzetem felett valahára felsüssön az eltűnt bol-dogság, melly egy nemzetet üdvözít.

Uraim! Láthatják önök naponkint, hogy van-nak kebelében e teremnek, kik csak és csak vért szomjuhoznak, vért szomjuhoznak mint bérczeken prédáért barangoló fenevad; mint tigris, melly vért szomjuhozik és mint nadáj, melly a rokon állatokból kiszivott vérről él.

Én ezen vadállatok, e csuda monstrumok közé soha nem tartoztam és tartozni sem akarok. Nékem uraim! csak egyetlen elvem van és az nem egyéb mint béke.

Kolosvár felől a béke angyala mosolyog fe-lénk. Egy békelevél, szeretett hazám Erdély ke-belében a békét és rendet visszaállítandó levél, van kezemben. A felséges királyi főkormány küldötte e békét hirdető decretumot hozzánk.

Egy nevet tiszteltem kiskoromtól fogva, egy nevet tisztelek ma is, egy név előtt hajoltam s hajlok meg most is méjen, mint áhitattal imád-kozó a szent feszület előtt.

E név nem csalt meg soha senkit, e névben nem esalatoztam meg én is soha és soha sem.

E név melly nem csalt s nem is csal meg soha senkit, gróf Mikó Imre ő excellentiája neve.

E név csüng alatta ezen kezembe levő fensé-ges királyi decretumnak. Igaz hát e decretum, igaz mint azon irás, mellyen a keresztény polgár hite nyugszik.

Senkinek e levélben kétkedni nem szabad uraim! mert a név, mi alája van irva szentesiti, autentizálja ezt, és a ki e decretumba kétkedni elég botor és elég merész, az nem barátja a nép-nek; mert nem akarja boldogságát a népnek, ha-nem felforgatója a rendnek és összerontója a tör-vényességnek.

Én tehát uraim! ki nemzetem s hazám jóllé-te s boldogsága fölött virasztottam hosszú éjeken át, s virasztani meg nem szünök, mig csak egy csep vér dobban föl keblembe, megkivánom, s azon bizalomnál fogva, mellyel önök irányában néhány hónapok óta dicsekedni szerencés vagyok, meg is várom: miszerint e terem kebelében levő minden tiszta érzelmű honfi egy szívvel lélekkel harsány hangon mondja ki: hogy Háromszék a felséges királyi főkormányshéktől hozzánk kül-dött ezen kegyelmes decretumot elfogadja és harsány hangon kiáltja velem együtt; hogy éljen a felséges királyi gubernium, éljen.

* * *

Tudva van a közönség előtt, minő regénysze-rü dicsőségesen tartotta fen magát mindezek da-czára Háromszék, mellynek története szabadság-harczunk egyik örökre legjobb episodja leend.

Gaal Dániel az ériatott guberniumi levelet az ülésben szétszaggatta, s miután sokan darab-jai után is kapkodtak volna, egy részét szájába tevő s lenyelé.

Gaal Dánielről nem hallunk semmit.

Berde Mosesről pedig tudjuk, hogy a mai sz. napig is kormánybiztos, sőt halljuk, hogy ezen gyönyörű gyermek a közlekedési tárcza mellett ministeri tanácsosnak van kinevezve.

Oh forradalmi republicanus és democratá kormány, de szép három attributumod volna, ha volna.

Rosnyó, június 6-án 1849.

Bójt van. — A független honnak, a szabad népek engesztelő bójtja, a vész perceiben. — Bójt, melyet Amerika szabadságharcában a nagy Washington is megtartott. — S illy alkalommal akaratlanul is kérdések merülnek a kebelben, vizsgálók; valljon mit tevének vallásilag a haza megmentéséért, — bocsátánk-e csak egy ima fohászt a mindenek urához, — teljesítettük-e kormányunk rendeleteit, állásunk és hivatalunkhoz méltólag? — és hány lesz közöttünk kit meg fog szégyeníteni a vádló kis bíró „nem“ szózata!

Titeket értelek leginkább ti egyháziak amonatan a magasb régiókból, kik közt tutszetenként találhatunk olyanok, kiknek ritualéjok halálos bűnnek tartaná a függetlenség, és népszabadság szilárdításáért, isten trónjához imával járulni, mert abban eddig csak a királyokért foglaltatnak könyörgő fohászok!

Titeket, kiknek rendeltetése a népet oktatni, ön példátokkal buzdítani, lelkesíteni, s kik a nép szívéből gyűlölt, de általotok annál inkább istentített hiszegő dynastia iránti átkos ragaszkodástól lelánczolva, a segélyért sovárgó szeretett honért, minden erőfeszítések mellett csak annyit vagytok képesek kebletükből kisajtolni, mennyit folyó év majus 24-én a haza függetlenségét ünneplő Gömör megyei közönség előtt a püspöki székesegyházban szónokló hű tolmátsotok kisajtott, — kinek Rodinféle beszédje sallangjaiból, — valamint a Bécsset hússzor megjárta tapasztalt ökör sem tudta volna legnagyobb erőfeszítéssel kisillabizálni, ha cselőre-e vagy hajszra? — úgy mi hallgatók sem tudtuk a minden oldalról akaratlanul is rémesen kikukucsoló habsburg-lotharingischwarz-gelbismus miatt kivenni, „mi hát az igaz.“

S ezeket azért kellett, hogy felhozzam: hogy lássa a világ, hogy ha isten keze sujt, hanyagságának leendünk áldozásai.

A Közöny majus 23-diki számában közzétett, s az orosz berohanás elleni keresztes háboru hirdetését meghagyó vallás és közoktatási ministeri rendelet városunkban az ágostai evangelicusok, valamint tudtomra a vidéken is, minden vallás felekezetűek papjaiban, pontos teljesítőkre talált, ezek megmutatták: hogy midőn hivatalos kötelességükben szigorral eljárnak, egyszersmind mind az urnak, mind a honnak fáradhatatlan munkásai.

De vannak körünkben olyanok is, kiknek a fent érintettem rendelet végrehajtása talán lélek leverő bűnként tűnik fel, s azért azt vagy csak hanyagúl, vagy részben, vagy épen nem teljesítik. Így történik ez városunkban, a r. cath. püspöki székesegyházban, hol a néppel nem hogy külön ajtatosságok tartatnának, de még a ministerium által kiadott könyörgés sem olvastatott fel soha.

Kihirdettetett ugyan az érintett rendelet a szószékről pünkösdi 1-ső napján, amugy hogy kénytelen nem örömet, de minden buzdító szó, vagy kellő magyarázat nélkül, szóval olly modorban; hogy a nép az orosz hadak jövetelének hírére elrémült ugyan, de ön és hona védelmére annál kevésbbé lelkesült. — Illy rendeleti hanyag teljesítésre rá illik a közmondás: adál uram esőt, de nincs köszönet benne.

Nincs egy pontja azon rendeletnek, melly e helyen szívből betöltetett volna, s mig a környékbeni plebániákon könyörgések s processiók tartatnak, addig Rosnyón a város gyűléséből a mai napon egy küldöttségnek kell megtudni a helyben lakó s már hosszabb időn át itthon lévő megyés püspöktől, ha a rendeletben kiszabott egyházi meneteket megtartani szándékozik-e, és mikor? — Urak számlak benneteket, mert a régi teketóriák-ból ki nem vergődhetek, s oda is tukmáljátok jó szívszülte emlékeztetéseiteket, hol azt egy fa garasra sem méltatják. De most az egyszer megjáratok a diószegi vásárt, mert a felszólított méltóság azt méltóztatott kegyessen válaszolni: hogy igenis ő megfogja tartani a megrendelt egyházi meneteket, és pedig folyó hó 7-én és 10-én — figyeljünk uram! épen azon napon, midőn különben is az úrnapi egyházi meneteket szokta tartani évenként római cath. egyház. Csakhogy ezen ünnepélynek disze, mint ő méltósága a bizottmánynak megígérni kegyeskedett, nemzeti szalagok által fog emeltetni.

Mennyire lesz ezzel elég téve a ministeri rendeletnek, mellynek célja ezen vallásos szertartások által a népet hazafiságra és ön feláldozásra buzdítani? az már más kérdés, részemről a hívó vagyok, hogy bár egekig burkolja is bár ki ezen meneteket nemzeti színekbe, azok a nép által nem fognak másnak nézetni, szokott évenkénti urnapi meneteknél, mellyek semmi ellenség ellen buzdító tyussal nem bírván, mint rég megszokott szertartások nyom nélkül fognak elenyészni, s a ministeri magas tendenciájú rendelet csupán a szokott ünnepély felsallangozására fog elhasználtatni.

Bójt van a függetlenség és nép szabadság engesztelő bójtja a vész perceiben. Ti egyháziak, kik a nép szívének kulcsát hordjátok a szószékről zengő ajkaitokon, kivált ti főbbek, kiknek hatalom adatott rendelkezni a népek felvilágosításának eszközei felett, ti tudjátok legjobban a mai nap célját és hasznát, mert ezt magatok hirditek, lelkesüljete fel e napon s tegyetek meg mindent, mit a szegény s minden oldalról zaklatott haza hivatalos hatáskörötöktől méltán igényel, vagy ha ezt tennetek nehezen esik, adjatok helyet más lelkesebbeknek, kik hazájuk javára szakadatlanul munkálni képesek is, de akarnak is, s a megszabotott hon áldása követendi lépteiteket.

Sajóberki.

Kalocsa jun. 6.

Egy hazaárulóról.

Az egész Sárközben, még a porban játszó gyermekek által is annyira ismert a hazaáruló kolompost, Tary Ferencz szentszéki titoknokot mutatom be önnek tisztelt szerkesztő!

Ezen mindennek, a mi hazánk javát, függetlenségét, s szabadságát illeti, egész a fanatismus-ig dühös ellenségét; kinek tán mindennapi imája ez: „oh hatalmas ur isten, buktasd meg a magyart“ ki a magyarok vesztén örülni, az osztrák zsoldosok megveretésén sirni tud; ki azon gazoktól koholt hirre, hogy „Szeged városa be van véve“ azzonnal örülni, s ezen ál győzelmét a vadráczoknak tele torokkal hirdetni nem késett, ki már rég Henzy előtt buta agyvelejében Pest democraticus városát halomra lövette volna, mert szerinte addig békesség nem lesz, mig ezen lázadó fészék fenn áll.

Ezen kis Henzy Ferkónak bezzeg voltak örömnapijai, midőn a német zsoldos sereg városunkba besétáltván, csupa atyai kegyelemből sziveskedett husz ezer pengő forintot a békés polgároknak sarezul kivetni, csupa kegyelemből magokkal egy jó papot elhurezolni, csupa kegyelemből másokat föbelövetéssel fenyegetni.

Ekkor tudom az Aloysius oltárnál Te Deumot tartottál legalább két óra hosszágig.

Pedig hasztalan sétáltál annyiszor ki s be ama híres vezérnek Petricevich Horvátnak szobájába, mert bizon a püspöki infula nem igen perdül a fejedre oh Ferkó!

Ez a Henzy Ferkó volt az, a ki fülem hallatára, midőn a németek Kalocsából kisompolyogtak, néhány tanuló ifju előtt így nyíltan kimondá: „hogy csak ezek a mi jó embereink, ezek hozták nekünk a szabadságot, nem pedig a rabló magyarok.“

Ő volt, a ki a „Magyar Ört“ ezen ostobaságok, gazságok és hazugságok tárházát többre becsülte, mint tán a breviariumot, ki ezen gaz ujságnak minden sorait, mellyek a magyarok vesztét s bukását gazul hirdetik, vörös ónnal huzta át, és úgy küldötte szét a városba, hozzá hasonlókhöz olvasni.

Hivebb szolgálja nem volt a csufosan megbukott, s gazsággal teljes habsburg-lothringi háznak, mint ő, jó lett volna Z öfi komornyikjának.

De bezzeg eleredt az orra vére s a kis poczakja is megapadt, midőn meghallá, hogy hős karu katonáink Budát vérökkel visszazserezték.

Nagyon sok volna ezen ember bűneit, mellyeket a magyar kormány ellen elkövetett, elősorolni; azért csak arra kérem mélyen tisztelt s független magyar kormányunkat, miszerint az ilyen embert hivatalától fozza meg, annál is inkább, minthogy nagy befolyással bír az egész megyei kormányba.

Fehér János s. k.
Piarista tanár.

Bars megye.

Folyó évi januárhóban egy osztrák vezér által Lévára hivatott az állandó bizottmány.

Éber figyelemmel kísértük bizottmányunk lépteit, s hittük, hogy ő e megye fényes multjához híven, tántoríthatlan az igaz ügy mellett küzdve megvetendi az ellenség parancsát, vagy legalább nem aljasítandja le magát annak végrehajtó eszközeül.

De fájdalom csalódtunk! Ő minden phisicai kényszerítés nélkül hódolt a parancsnak.

Néhány nap mulva nagy bizottmányba jöttek össze tanácskozandók a decemb 2. manifestumok felett.

E napon észrevehető volt, mennyire nagy különbség van a szájhős és a valódi hazafi közt. Egykettőt kivéve, senki sem mert nyíltan föllépni.

Örültek azonban a sárgafekete lelkűek, hogy immár kedvük szerint egy nagy hochlebe-t ordíthatnak.

E mesterségben különösen kiténtette magát Jeszenszky Elek kamarás.

Ő 1848 marczius óta nagy hazafivá lett.

De ő is volt az első a bizottmányban, ki Ferencz Józfet, mint magyar királyt, élteté. — Ő ki egykoron Kossuthot a leghevesben pártolá, most átkot szórt fejére.

Ő ki egykoron túlbuzgóságában, minden alapok nélkül, holmi pletykák után indulva mindenkit akasztatni akart, most 800 p. forintos törvényt elnök lett, hogy ítélhessen azok felett, kik német szuronyok daczára is, magyaroknak mondandják magokat.

Ő, ki egykoron a legnagyobb pietással viseltetni látszott az országgyűlés iránt, most elbizakodásában, azt hívná, hogy a magyar elveszett már, nem akarta tudni, hol legyen a nemzetgyűlés; s midőn figyelmeztetett, hogy Debreczenben van, gúnymosollyal felelé: "azt senki sem tudja.,

És ezen jellemtelen chameleon, midőn vitéz hadseregünk mint győztes lépte át megyénk határát, most ismét magyarnak vallja magát, s kaczerkodik!

De térjünk vissza a bizottmányra.

E bizottmány után néhány héttel később megyénkbe is megérkezett a honáruló Majthényi László személyében a cs. k. biztos.

Ennek első teendője volt a megye szerkezetét százados sarkából kiforgatni, s maga számára oly embereket megszerezni, kik istentelen tetteinek végrehajtására segédkezeket nyújtandának. —

Ez ekből fölszóllítá a tisztviselőseget, hogy neve aláírásával bizonyítsa, miként hódol az austria császárnak.

Tehát azon császárnak, ki elmerte országunkat darabolni s azt mondani: Magyarország nincs többé.

És a tisztviselőség? oda mázolta dicsőséges nevét, s hódolt; hódolt pedig azért, hogy megtarthassa nyomorult hivatalát, mellyért mindent, még hazáját is kész áruba bocsátani.

Szégyen és gyalázat bélyege homlokaitokra ti szolganép!!

Ez idő óta minden e megyében az ország megbuktatására irányoztatott. Hazafiak vadakként fogattak el, s ezen vadászatban a tisztviselők kopókká aljasodtak, különösen kiténtette magát Kürthy Zsiga szolgabíró.

Végre, hogy az istentelenségek pohara esordultig töltve legyen, nem iszonyodtak egyes helységek, látván a tisztviselők törvénytelen lépéseit, tapasztalván azok gyávaságát, a megyébe jött szabadcsapatok tagjait elfogni, s hóhérok kezibe szolgáltatni.

Ennyi, s sok más gonoszságok után végre reánk virradt a megváltás napja. És szebb jövő nyílik felénk.

Angyalfi.

HIRDETÉSEK.

Magyar Mihál

könyvárusnál kapható:

Köztársasági káté, írta Birányi A. borítékba fűzve 12 kr.

Köztársasági dalok, írta Heilprin M. borítékba fűzve 20 kr.

Szabad hangok, Erdélyitől, borít. fűzve 6 kr.

Forradalmi szikrák, Jenőfitől, 6 kr.

Kossuth, költemény Hiadortól, Kossuth arczképével 3 kr.

Kis nemzetőr, vagy hogyan kell a nemzetőrösgnek gyakoroltatnia fegyverben? fűzve 6 kr.

Dalkönyvecske, írta Lukács Pál, fűzve 20 kr.

Európa legújabb alkotmányai, borít. fűzve 50 kr.

Unio-dalok, bor. fűzve 20 kr.

A Pesti Divatlap,

megszűnővén kiadhatásának akadályai, július elejétől kezdve ismét meg fog jelenni.

Több jeles író közremunkálása a harc és politica túlnyomó zajában is érdekesség s mulattatóvá teendő tartalmát.

Vas Gereben a debreczeni országgyűlési társasélet általános ismertetését, és a lap szerkesztője Budapest ostromállapota és fölszabadulásának történetét kimerítő cikkekben fogják ez új folyamában közölni.

Nemzeti képesarnokunkban legkitűnőbb hőseink arczképeit sorban adandjuk; s ezeken kívül több korszerű tábori genre- és divatképet melléklendünk lapunkhoz.

Előfizetési díj félévre, t. i. júliustól december végeig postán küldve 6, helyben 5 frt. p. p. — Pesten előfizetni lehet a kiadóhivatalban: szabadsajtó-utca, Dlauhiház, 466. sz. a., és Emich Gusztáv könyvárusnál.

Vahot Imre.

3—1

Kiadó szállás.

Leopold utca 189 sz. a. ház első emeletében vagy két egymásba nyíló parketirozott, s csinosan butorozott utca-szoba, külön bejáratú, mellynek egyike Lipót-, másika serfőző-utczára két két ablakkal létezik, havonkénti vagy akár évnegyedenkénti előfizetés mellett csupán magányzó urak részére bérbe adandó; értesülhetni ugyanott jobbra 1-ső ajtóban.

3—1

Árverési hirdetés.

Néhai Szilassy Ferencz urnak Pestmegyében Alsó-Dánosi pusztán a pillisi vasut közelében majd-2,000 holdakat tevő birtoka, ott helyben a csész háznál részint készpénz, részint elfogadható biztosíték mellett, folyó évi július 5-dikén egészben, vagy apróbb részekben is, — sőt benne a homokosabb rész házhelyekre kiosztva, csődtörvényszéki ítélet következtében el fog árvereztetni, — melly időre a venni szándékozók ezennel meghívatnak

Lisznyai Gedeon
végrehajtó által.

RESPUBLICA.

Uj politikai hirlap.

A jelen cím alatt megindulandó lapot alulirt fogja szerkeszteni leginkább azon férfiak társaságában, kik az ujév előtti Pesti Hirlapot kiállíták. Örömmel emlitem Csengeri Antal és Kemény Zsigmond polgártársakat elvokonaikkal együtt, újabb csatlakozásokon kívül. Programm helyett álljon itt őszinte bevallásunk, hogy erősen ragaszkodunk a miniszterelnöki beszédhez minden pontjaiban. Azért is a címül fölvevett szót egész értelmében fogjuk kibányászni szűkkeblűség és monarchiai szorongás nélkül, s alkalmazni ujjá alakítandó édes hazánk minden intézményei s viszonyaira. A cél nagysága fog bennünket lelkesíteni törekvéseinkben, edzeni akarásban. A nemzet meg fogja látni s mérlegezni munkálódásainkat, midőn már kiléptünk. Addig is zálogul adjuk jó hitünket, elhatározott szándékunkat. Tétettek intézkedések, hogy míg rendes postai közlekedésünk lehetne a külfölddel, a politikai világ minden részeiből legyenek tudósításaink. — Az idő követeléseit parancsolják, hogy soká ne késünk, analfogva

Megjelenik e lap még e folyó hónap 16-án nagy íven és alakban, minden héten hatszor, hétfőt kivéve.

Előfizetési ára fél évre helyben 8 ft. p. postán 9 ft. 12 kr. p.

Előfizethetni helyben Lukács László és társa nyomdájában, országot, Kunewalder-ház. Vidéken minden álladalmi postahivatalnál.

Kelt Pesten, június 7-én 1849.

Erdélyi János,
felelős szerkesztő.

Nemzeti színház.

Pest, hétfőn, június 11-kén, 1849.

SCOT NEMES.

Vigjáték 5 felv. Irta Dumas, francziából fordították Egressi B. és Csepreghi.

Rendező: Szentpéteri.

Személyek:

II. Károly, angol király	—	Farkas Lajos.
Buckingham, herceg	—	Lendvai.
Mac Allan, scot nemes	—	László.
Jerningham, a herceg komornyika	—	Telepi.
Chiffinch, a király komornyika	—	Szigeti.
Thom Gin, „Scot királynál” címzett fogadó tulajdonosa	—	Szilágyi Pál.
Dikins,) kézművesek	—	Boldog.
Russel,)	—	Szűcs.
John Bred, lókereskedő	—	Petrik.
Palotabeli ajtónálló	—	Győri.

Quin Nelli, színésznő a Drury Lane színháznál, a király kedvese Latkócziné.
Duncan Sára, scot hölgy — Komlósi Ida.
Rebecca, Sára nagynénje — Balázsiné.
A herceg hitelezői és szolgálai. — Történik az első felv. Buckingham palotájában, a második „Scot királynál” címzett fogadóban, többi a windschori kerti lakban.

Kezdete 7 órakor, vége 9 után.